

GÁL LÁSZLÓ:

Bácska

1.

Én itt születtem és születek folyton,
a Fruska-gorán és a Dunaparton.
E dús családban voltam mindig árva:
az én falum ez, ez a híres Bácska.
Jó bor terem és acél búza benne;
az ember mintha mindig álmos lenne,
az ember itt csak ülne, álmodozna,
zümmögne, zúgna, néha káromkodna,
néha káromkodna, néha imádkozna. —
Kopott motyójában temetőket vinne,
semmiben sem hinne.

2.

A villany ég, villan ezernyi ablak,
az utcán jönnek, jönnek és rohannak.
Peng a fülembe beton-költemény:
száz emelet a sárviskó helyén.
Apám sírjára gyárat emelek,
legyen hát az is ötszáz emelet!
Sohse hal meg, aki jövőbe lát,
s repülni tanít fiat, unokát.
Bárcás világunk kellős közepén,
szűz új hazámat álmodozom én,
s szívemen nő a muskátli-remény.
Az, az is költemény.

3.

Kovilyon jártam, két hónapja ennek:
ott is csak élnek; élnek, mert születnek.
Élnek, mert születtek; születtek, miért ne?
Kovilyon is pezseg leány, legény vére.
Ötven hosszú éve, lány volt az anyám is,
ötven hosszú éve, legény az apám is.
Így élek, mert élek; alig-alig értem:
ötven hosszú éve ötszázszor reméltem,
ötven hosszú éve, ötszázszor elkezdtem;
ötezerszer hittem, hogy már befejeztem,
mégis újra kezdtem.

4.

lombjain keresztül csilló napfény játszott.
Megnőtt az akácfa, megnőtt, kivirágzott,
Játszott ő maga is, hulló árnyékával,
aztán, vénségére, játszott a halállal.
Hol van az akácfa? Bölcső, vagy koporsó?
Szobor minden márvány? Hej, torz-sokszor: torzó.
Én szép falum, Bácska: szobrot állítottam,
szebbnek, márványabbnak, jobbnak áhítottam:
annak, ami leszel, ha nem is így látlak,
felnősz ellenemre, s akárhogy is: másnak!
Másnak! Derűsebbnek! Tudósabb-vidámnak!
Virágos kertjévé kacagó hazámnak;
két óhaj-hazámnak: Jugoszláviának,
s azontúl, azon túl: az egész világnak,
egy másik világnak —
boldogabb világnak!